

VeloAlpi

pavasaris/vasara

Veložurnāls Nr.8
Jūnijs 2024

— KĀRKLIŅI
**APCEĻO
PĀSAULI**

Redaktora sleja

Jau pirmajā ceļojuma vakarā Dāvis saka mammai, ka šis nebūs nekāds izklaides brauciens, bet gan izturības. Jā laiks mūs nelutina, lietus līst, kā bija solīts.

Pāris dienas pirms brauciena, kad sapratām, ka visur Vācijā plūdi, dažās stundās pārplānoju visu maršrutu, un vieglais pārbrauciens ātri pārvērtās par diezgan skarbu braucienu divreiz pāri Alpu grēdai.

Telts nav pārāk veca, bet nepārtraukto lietu nevar izturēt, dažas piles tiek arī līdz dārgajiem guļam- maisiem. Ēdam pārsvarā tikai pašu taisīto un veikalos nopirkto. Pirmais šāds ārzemju ceļojums, kad gan- drīz nebraucām pa lielajiem ceļiem. Smuki, skarbi un slapji - tā trīs vārdos varētu raksturot ceļojumu.

Šajās nepilnajās divās nedēļās tu aizmirsti par visu pārējo uz pasaules, koncentrējies tikai uz to, kas apkārt, kā arī sadzīviskie sīkumi, kā gulēšana, ēša- na, dzeršana, atpūta, siltums un sausums - tās ir primārās lietas par ko jādomā un jāuztraucas.

Mēs aizbraucām, kā pieredzējusi ceļotāju komanda, bet atbraucām vēl saliedētāki, stiprāki un ar daudz

lielāku pārliecību par to, ka varam kalnus gāzt.

Nākošreiz jāpadomā, kā, lai samazina līdzņemamās bagāžas svaru, izvadāt jau var, bet nu reizēm ar asinīm un putām uz lūpām, katrā ziņā gimbolu točņa neņemšu līdzī varbūt tikai dronu.

Mūsu komanda

Redaktors

Māris Kārklīšs

Apakšredaktors

Daiga Kārklīņa

Mākslinieks

Māris Kārklīšs

Vāka foto

Daiga Kārklīņa

Fotogrāfi

Māris Kārklīšs
Daiga Kārklīņa

Dalībnieki

Māris, Daiga un Dāvis Kārklīņi

Satura Rādītājs

RĪGA - MEMMINGENA

Google karte telefonā, ja uzliek velo maršrutu, tad ved tikai pa veloceliņiem vai maziem lauku celiņiem. Vispār diezgan smuki, sakārtotas lauku sētas un saimniecības, prieks skatīties, viss zaļš, tik vircu izlaistījuši pa visu pagastu.

08

12 Šveice

Kaimiņos Šveiciešu ģimene ar diviem bērniem 12 un 8 gadi, ceļo pa pasauli jau gadu, paši māca šogad bērniem visu skolas programmu, biju par tādīem dzirdējis, bet tagad satiku pats.

Bez steigas

Pirmie kilometri pa ieleju, ripinām pa veloceliņiem vienā mierā, tad sākas kāpums uz kādiem trīs simts metriem, tieši saule sāk cepināt, jāvelk arī pat jaunā cepurīte, lai kaklu nenodedzinātu.

16

20

St. Moricā

Santa Moricā iepērkam veikalā pusdienas, uz trīs cilvēkiem ap četrdesmit euro, bet tāpat trīs reizes lētāk, nekā kafejnīcā. Auksts pēc velna, knapi desmit grādi, un pūš auksts vējš, labi, ka braucot no muguras.

Pa MTB trasītēm

Kad esam augšā, esmu jau gandrīz vesels. Tālāk jau ripinām daudz mierīgāk. Šodien, kā jau svētdienā spīd saulīte, un Cūkšpices kalns izskatās diezgan smuks. Veikali protams nestrādā.

24

Uz mājām

Kad esam visu satinuši, pārgērbusies par parastiem tūristiem, paēduši un padzēruši, stumjam paunas uz čekošanu.

28

Rīga - Memmingena

Zinājām, ka būs lietus, un ir ar, kā sāka liņāt pie lidostas, tā praktiski visu ceļu lietus jakas neno-vilkām.

Ar kastēm, kā parasti čakars, mana ideja par skapišu ritentiņiem neizturēja ne piecus metrus. Kaut kā aizvilku apmēram piecsimt metrus, tad sapratu, ka tālu šitā netiksim, sagriezu plāksnēs, beigu beigās, kad kādu stundiņu bijām rādījuši cirku vietējiem un tūristiem, onka, kas ar traktoru plāva zāli, un tagad ēsdams apelsīnu apprasījās, ko tad es īsti te darot, galu galā ierādīja vietu pie vienas ēkas, kādreizējās auto stāvietas, kur varu noslēpt, pateiks vēl napaņīkam, lai neaiztiek mūsu kastes. Bet nu kas tādās nātrēs un krūmos līdīs, kārtīgi notinām ar līdzpaņemto ietināmo plēvi, lai nesamirkst. Mugura jau slapja, un divas stundas vairāk, nekā bija plānots, bet nu adrenalīns tur pie dzīvības.

Un labi, ka Andža pat sievas jubilejā atvēlēja mums vienu stundiņu sestdienas rīta, un ar šiku atveda līdz lidostai, jo peroties divas reizes ar kašķaju un boltu, domāju būtu jau nost. Dāvja jauno telefonu arī slēpjot tās kastes pačakarējām zālītē pie kafejnīcas, bet nu atbraucām atpakaļ un veiksmīgi atradām.

Līdz astoņiem vakarā bija plānots nobraukt 60 km, lai paspētu uz celtniecības veikalu un iepirktu kempinga gāzi, pusstundu pirms slēgšanas esam klāt. Pa ceļam vēl pietājam tikai pārtikas veikalā, lai inopirktu limonādi un ūdeni, pārējo paiku vedām no mājām, un labi, ka tā, jo laika iepirkties mums gandrīz nav.

Google karte telefonā, ja uzliek velo maršrutu, tad ved tikai pa veloceliņiem vai maziem lauku celiņiem. Vispār diezgan smuki, sakārtotas lauku sētas un saimniecības, prieks skatīties, viss zaļš, tik vircu izlaistījuši pa visu pagastu.

09/06

Vācija - Austrija
- Šveice - Liht-
enšteina - Šveice

Ap 5:00 pēc viņu laika esmu jau augšā. Nakts pagāja diezgan nemierīgi, lietus gāza vismaz līdz 3:00. Tagad jau apkopēja grabinās ap tualetēm un man viss miegs pāri. Kaut ko mēģinu jau sakārtot, koptelpā lādēju power-banku un telefonu, jo elektrības stabam pie telts vajag pāreju, kas protams mums nav, plus vēl jāmet monētas.

No kaimiņa velocelotāja, ko sieva no Holandes atvedusi uz Štutgarti, aizņemos šķiltavas un uzvāru Daigai kafiju un visiem putru. Ap 8:00 izbraucam, izrādās recepcija svētdien sāk darbu tikai 10:30, auf fiderzein, pēc piecām minūtēm jau esam Austrijā un baudām gleznainos Bondensee ezera krastus. Bez kārtīgas ēšanas Dāvis nekust, tāpēc jau pēc pirmajiem desmit kilometriem ēdam kru-asānus, un tur pat vien tālāk iegriežam arī maķīti pēc naģetiem.

Drīz vien esam Reinai otrā krastā, un laižam gar krasta veloceliņiem uz augšu. Svētdienas velobraucēju netrūkst, daudz mauc ar elek-trobaikiem, gadās arī pa beckpekeram tāpat kā mēs. Lihtenšteinas galvaspilsētā Vaduzā velosacensības, izbraucam pa galveno ielu, safotčējamies, un, tad močijam tālāk. Aug-stuma metru šodien nav daudz, bet 100 km gan. Labie veloceliņi mijās ar grants celiņiem, reizēm nojūkam un izlaižam pa zirgu takām.

Ap 8:00 izbraucam, izrādās recepcija svētdienās sāk darbu tikai 10:30, auf fiderzein, pēc piecām minūtēm jau esam Austrijā un baudām gleznainos Bondensee ezera krastus.

Uz lielā ceļa vispār nerādāmies, braucam pēc google velo maršruta. Pašā vakarā atkal lietus un pērkons. Šodien kempingā esam jau samērā laicīgi ap 17:30. Telti neskrienam celt, ejam tur pat recepcijas krodziņā iedzert alu un apēst kādu šniceli vai burgeru, šinī pusē protams, pat kempingos ēdienu cenas, kā restorānos, bet nu par pagājušo kempingu esam stipri ietaupījuši - varam uzdzīvot. Vispār vakarā diezgan pavēsi, it sevišķi jau pasēžot siltās telpās, labi, ka somās siltā veļa, jau otrajā dienā noderēja, un vēl pat neesam neko augstu uzbraukuši.

Nevis Austrija bet Šveice

Vakar no pārsteiguma, ka par kempingu tik maz jāmaksā, uzprasīju administratorei, vai te gadījumā nav Austrija.

Desmitais jūnijs. Tomēr Šveice, jo samaksājām tikai par divām personām, arī nav slikti, tāpēc jau nav jāstrīdās.

No rīta 5:00 jau esmu pamodies un var teikt izgulējies, nopriecājos, ka pa nakti daudz nav lijis un telts gandrīz sausa.

“Bērniņi” šņāc kā lāči un zinu, ka modināt labāk nevajag, būs trači. Pēc divām stundām jau sāk knosīties, neko lāgā tā arī neesmu izdarījis, jo nav jau sērkokociņu un nevar saprast, kad var sākt kaut ko vārīt. Bet tavu skādi, lietus arī klāt, un sāk grabināt pa telti arvien stiprāk. 8:00 jau gāž tā nopietni, pa kādai pilei uzpil mums arī virsū. Glābju, kas vien glābjams, bet telts jau visa peļķē, un slapjums nāk virsū no visām pusēm. Par laimi pirms deviņiem lietus pāri, iemīcam pilnīgi slapjo telti maisā, savelkam lietus jakas un braucam uz nākošo kempingu.

Laiciņš stipri uzlabojās, pat spīd saulīte, pusdienu

laikā izritinām telti un izžāvējam. Joprojam braucam tikai pa velo maršrutiem, daudz grants ceļu, bet ārkārtīgi smuki un galvenais - nav mašīnu.

Pa ceļam veloveikalā iepērku pudeli, vecā palika makītī pirms pāris dienām. Šodien pārtiku pērkam tikai veikalos, viss frankos, bet gandrīz, gandrīz 1:1 ar EUR., tik cenas lielākas.

Šodien viens onkulītis atkal drusku apvaicājās, kur braucam, šis holandietis, jau 22 dienas uz riteņa.

Vakarā divas minūtes pirms kempinga slēgšanas iečekojamies, tie grib zināt visu: adresi, pases datus, epastu, labi, ka nenāca pārbaudīt vai tiešām mūsu telts ir 2x2 metri, kā pierēģistrēju.

Kaimiņos Šveiciešu ģimene ar diviem bērniem divpadsmit un astoņi gadi, ceļo pa pasauli jau gadu, paši māca šogad bērniem visu skolas programmu, biju par tādiem dzirdējis, bet tagad satiku pats.

01

Kempings

Lietus tik līst un līst

02

Reinas aiza

Upe tik tek un tek

03

Disentis

Benediktieši tik lūdzās un lūdzās

Vienpadsmitais jūnijs. Uztaisām kārtīgas brokastis, un 9:00 jau sākam rāpties augšā kalnos.

Pirmos divdesmit kilometrus braucam apmēram četras stundas, tunelī, ātri braucošas sporta mašīnas, vējš, kas paliek arvien aukstāks, veikalu nevienu neredzam un nemeklējam, iztiekam ar krājumiem, kurus vedam līdz no mājām un vakar ko vēl iepirkām, un neesam noēduši.

Apkārtne paliek arvien skarbāka, vācu pensionāri te arī nerādās ar saviem elektrobaidiem, tikai viens vientuļš veloceļotājs mūs apdzen ar stipri vieglāku uzkabu un motociklisti, kas jau liecina, ka kāpiens nav viegls.

Pie pašas virsotnes, kad Daiga drusku pastūma savu vāciņu, viens šoferis pat pieturēja un uzprasīja vai viss kārtībā.

Vispār pie tik sniegotām virsotnēm nekad vēl nebiju uzpēries, itkā nepilni 2000 metru, bet jūnijs, varbūt tāpēc vēl ziema.

Atlikušos sešdesmit kilometrus jau braucām pārsvarā tik lejā un mēģinot pieturēties pie velomaršrutiem.

Septiņos vakarā esam kempingā, ir pat baseins, kur protams pat degunu neieiešam. Noplēsa trīs ādas, veselus sešdesmit euro par trīs cilvēkiem un mazu teltīti, toties mobilos un powerbankas varot uzlādēt par velti recepcijā.

Mērķa ātrumā ceļam telti un taisām vakariņas, jo atkal sola lietot, un tad jau jābūt zem jumta un ar pilnu puncu. Pirmais gāzes baloniņš jau iet uz galu, knapi uzvaram ūdeni, labi, ja rīt vēl kafijai sanāks, bet mums ir otrs, gan jau iztiksim, rīt Itālija varbūt cenas būs nedaudz draudzīgākas kafejnīcās.

“To, ka tavš ķermenis ir templis, saproti tikai tad, kad iekšā jau nepieciešamas sveces.”

Zirnis joko

Pārplānošana bez atpūtas

Kā jau iepriekš bijām izdomājuši, tad šodien sākam drusku pārplānot maršrutu, jo beigu gals izskatās pārāk skarbs. Nebūs nekādu atpūtas dienu Itālijā, močīsim tik cik tālu var.

No rīta tāds vējiņš, tāpēc telts pēc vakardienas lieti-
em gandrīz sausa. Pirmais baloniņš jau iet uz beigām,
tāpēc ķeros klāt nākošajam. Izvāru cīsiņus un desmit
olas, būs arī pa dienu, ko uzkost.

Pirmie kilometri pa ieleju, ripinām pa veloceliņiem
vienā mierā, tad sākās kāpums uz kādiem trīs simts
metriem, tieši saule sāk cepināt, jāvelk ārā pat jaunā
cepurīte, lai kaklu nenodedzinātu.

Augšā veikaliņā iepērkam pusdienas un turpat zālītē
gandrīz visu notiesājam. Vietējie te jau runā itāļiski,
tā kā robeža nav tālu.

Raiņa trimdas pilsētiņā Lugāno liela satiksme, paliek
drusku stresaināka braukšana, līdz esam vecpilsētā.

Protams starp visiem tūristiem, kā parasti izceļās
krievu ģevuškas, kas savā leksikā pamatā izmanto
trīs vārdus, laikam uz mums arī ko norūca, nezin
vai aiz pārsteiguma ieraugot veloceļotājus, vai arī
pamanīja manas vecās botas, kas pieštropētas, lai
pažūtu. Daiga jau gribēja nolasīt lekciju, un iesāka ar
to, ka mēs visu saprotam, bet ar to arī viss beidzās,
jo laika tāpat mums nav.

Sekojojot google velomaršrutam, ar ko līdz šim viss bija
kārtībā, iekuļamies uz stundu stiepšanu pa trepēm
gan velukus, gan somas, vienu brīdi tajā labirintā
nevaru vairāk atrast Daigu, fig viņu zin, kurā līmenī
palikusi, toties tagad var aprunāties, gan ar vietējiem,
gan citiem tūristiem. Kad atrakcijas beigušās, mugura
slāpja, braucam tālāk.

Itālijā atkal uznāk pērkona negaiss, velkam jakas,
mokasinus, un mēģinām nogaidīt gāzienu. Laika
maz, tāpēc, kad lietūs paliek mazāks, plēšam tālāk.
Itālija nav nekāda Šveice, un jābrauc pārsvarā pa
ceļiem, mašīnu daudz, šaurs, dzen diezgan tuvu,
bet nu tā tas ir.

“Spēkam ir robežas, nespēkam nav.”

RAINIS

Vakarpusē esam pie Komo ezera un prāmis uz otro
krastu iet 18:55. Nopērkam trīs biļetes, katru par ap-
mēram pieciem eur. Laiks diezgan draņķīgs, auksts,
lietus un vējš, esam nosaluši, kā prusaki. Starp pārīs
tūristiem arī latvieši ar motociklu, tāpat, kā mēs, arī
ceļo jau piekto dienu.

Uz prāmja

Varennā nav ne pa gramu siltāks, un list lietus. Tūris-
tu bodē nopērkam ekskluzīvu tomātu mērcīti un trīs
bulciņas un gāžam apmēram desmit kilometrus līdz
kempingam, ir tik šausmīgi auksts, ka pieturu, lai uz-
vilktu zeķes, botas un mokasinus, bet vēl citīgi jāmin,
lai drusku parādītos siltums kaulos.

Itālija

Kempingā tante jau guļ, bet puisis no restorāna aiziet
modināt, šī savāc visas pases un ierāda vietīņu teltij.
Mērķaķa ātrumā ceļam telti, lai būtu vismaz kāds
patvērums no lietus. Kad esam puslīdz iekārtojušies,
skrienam uz restorānu, un sarunāju, lai no vietējās
picērijas mums atved kādu picu. Atlikušais vakars
jāpavada tualetē, lai salādētu entos devaišus un
sameklētu nākošo kempingu, jo kamēr esam Itālijā,
vismaz mobilo internetu varam lietot.

Trispadsmitais jūnijs. Šodien pie Komo ezera spīd saulīte, telts arī gandrīz sausa. Kempinga tante diezgan tāda runīga, apprasījās, kur brauksim, samaksājām skaidrā, jo tā bez nodokļiem, un dēļ vakardienas lietus iedeva pat atlaidīti.

No rīta paši neuztaisījām brokastis, divas tuvākās kafejnīcas nepatika, tad pēc apmēram piecpadsmit kilometriem, iegājām centrālākajā ēstuvītē vēl joprojām pie Komo ezera, un ar šiku apēdām kruasānus, tostermaizītes piedzerot itāļu kafiju un kakao.

Līdz pirmajam kempingam sešdesmitseši kilometri un tūkstots augstuma metru, braucām gan pa velociņiem, gan šoseju pārsvarā gar upēm. Drusiņ apdeg gan rokas, bet galvenais, ka nav auksti. Veikaliņā iepērkām pusdienas, ko turpat gandrīz arī apēdām, dzīvojam arī uz enerģijas batoniņiem. Pa ceļam zirgi, ēzeļi, aitas un govīs, saimnieki izstaidzina savus sunīšus, netrūkst arī riteņbraucēju.

Pirms Šveices atslēdzām mobilo internetu, Daigai jau Bite baidīja, ka novilks baidīti par dažiem megabaitiem, tad labāk iztiekam bez.

Pussešos esam pie pirmā kempinga, bet, runājām, ja būsim tur 17:00, tad brauksim tālāk. Nākošais kempings pēc divpadsmit kilometriem, bet astoņsimt augstuma metriem. Pa ceļam saulrietā daži skati, kā no pastkartēm. Kamēr braucām kalnā, satiksmes autobuss paspēj izbraidīt savu maršrutu vismaz piecas reizes, bet neizskatās, ka kāds brauktu, bet nu ja nu tomēr.

Līdz ar saulrietu esam ap tūkstotsastoņi simtu metru augstumā, paliek arvien aukstāks, kad atbraucām bija ap +5 pēc celsija, un man velodrēbēs, šortos un zandelēs visa spalva gaisā. Vispār pēdējie kilometri bija tik stāvi, ka knapi varēju savu vezumu pastumt, brīžam no noguruma un iespējams augstuma pat galva sāk reibt. Šoseja diezgan noslogota, braucām ekskursanti, gan darbinieki mājās, moči vālē, pa reizei arī kāds miljonāru sporta vāgīs.

Mazais kempings vienkāršs, bet mīlīgs, kempinga meitene rīdīgi forša, māk pajokot, turpat restorānā ieraugām divas ābolplātsmaizes, tās nopērkām, un uzreiz notiesājām, izskatās, ka šeit ir ļoti laba virtuve. Savelku mugurā visas iespējamās drēbes, un ar pēdējiem spēkiem uzslieņam telti un uzvāram makaronus ar sieru un pesto.

Atlikušais vakars atkal tualetē, lādējot powerbankas, telefonus un pulksteņus.

Nu tā pagaidām ejam 0.7 dienu pa priekšu grafikam. Nevar īsti saprast tos atlikušos augstuma metrus, jo google maps reizēm nefeiko. Arī ar tiem vilcieniem vakar nojēdzos līdz pat 1:00 nakti. Nu redzēs, maziņš handikaps mums tagad ir, varbūt varēs drusku

sadalīt slodzi atlikušajām ceļojuma dienām. Daiga un Dāvis turās braši, skaidrs, ka atkal uztaisīs nevis izklaides brauciens, bet sporta nometne.

“Neņem galvā vai kas nu tev tur ir.” Zirnis joko

Veložurnāls

Kalnos St. Moricā

Nu smuka jau tā Šveice, pļavās zied puķes, sniegoti kalni ...

1 750 metros pa nakti nav silts, ap nulli, divi guļammaisi mums dūnu, man parastais, bet jauns, labi, ka puse somas piebāzta ar silto veļu.

No rīta migla, drusku rasina, uztaisu rīta putras., kafiju un tējas, vakardienas maratons liek par sevi manīt, tāpēc izbraucam stundu vēlāk, nekā parasti. Pirms izbraukšanas vēl makšķerniekam, kas te divas nedēļas tusē uz ezera, izstāstam no kurienes esam, kur braucam, pierēgulēju vēl Dāvja ritenim ātrumus, un laižam uz nākošo kempingu. Ceļš gar ezeru sākumā nav nemaz tik līdzens, īsta MTB trase, ir ko pasvīst ar smagajām somām.

Santa Moricā iepērkam veikalā pusdienas, uz trīs cilvēkiem ap četrdesmit euro, bet tāpat trīs reizes lētāk, nekā kafejnīcā. Auksts pēc velna, knapi desmit grādi, un pūš auksts vējš, labi, ka braucot no muguras.

Nu smuka jau tā Šveice, pļavās zied puķes, sniegoti kalni, sakārtota vide un pats galvenais veloinfras-
truktūra un velomaršruti, visur norādes un zīmes, tik
brauc un baudī skaistos skatus. Kad uzspīd saulīte

paliek pat tīri silti, bet nu vismaz septiņas reizes dienā jāuzvelk jaciņa, vai kas jānovelk. Tas nav, kā tie penži uz motorriteņiem, uzvelk vienu jaciņu, biezās bikses, mugursoma, un gāž, pofig, vai ceļš iet augšā vai lejup.

Tā vien ar pašu vakaru esam kempingā, divas stundas jau recepcija, kā nestrādā, blakus no tenisa kluba, bārmenis tāds atsaucīgs, paprasa no kurienes mēs, kurp braucam, pasaka, ka lai ejot un ceļot telti, rīt samaksās.

Veikalu arī nokavējām, tāpēc eju vēlreiz uz tenisa klubu prasīt vai nav kas ēdams, tieku pie divām sardelēm un diviem aliņiem, par alu samaksāju, desas bonusā. Kempingā satikām vēl vienu velo backpekeru, ko redzējām pa ceļam fotografējot skatus ar vismaz simts gadus vecu fotčuku, tas aizskrēja ēst uz pilsētu, telti un riteni tā arī atstāja.

“Šveice būtu milzīga,
ja to izlīdzinātu.”

Marks Tvens

1

5. jūnijs

No rīta sauss, paspējam novākt telti un uztaisīt brokastis. Izbraucam īsi pēc astoņiem, tā kā pēc stundas jau sola lietu, recepcijai paskrienu garām, lai sūta rēķinu, tagad nav laika krāmēties.

Šodien būtu samērā viegla diena, jo visu laiku gandrīz uz leju, tikai kādi 500 augstuma metru, bet, kā sāka līt, tā bez pārtraukuma, nogurums sakrājas, tāpēc reizēm braucu jau autopilotā. Reti stājamies, tikai, zaļās pauzes un veikalos pēc degvielas. Austrijā pārtika uz 1/2 lētāka, nekā Šveicē, apmēram tāpat, kā pie mums.

Šodien pa lietu pilns ar velosēnotājiem, brauc bariņos, visi savilkuši lietus drēbes un pārvilkuši somas ar lietusaizsargiem.

Austrijā var slēgt iekšā mobilo internetu, tas drusku atvieglo dzīvi, jo pilnvērtīgi strādā google maps, it sevišķi jau, ja kaut kas jāmeklē un arī velomaršrutu var pārplānot tikai pie ieslēgta interneta.

Desmit kilometrus pirms kempinga iepērkam pārtiku vakariņām un brokastīm, pēdējos divus kilometrus jau neatceros, kā atbraucu, kempinga saimniece tāda drusku vienaldzīga, kaut arī kempings pilns. Pie recepcijas gandrīz nomaucos uz grants, un kamēr dodu pasi, nepamanu, ka Daiga tomēr pēdējos metrus brauc, un diemžēl tiek pie pirmajiem nobrāzumiem.

Steidzīgi ceļam telti, jo ziņo pēc trīsdesmit minūtēm lietu, vakariņas taisu zem koka, vismaz tā nelīst tik daudz virsū. Beidzot sēžam siltā teltī, visiem karst vaigi, ēdam gnoči ar cīsiņiem, ārā stipri līst, un tā laikam līdz čeriem rītā, cerams, ka pārāk daudz neiepilēs iekšā. Magniju, askuratīnu un pretherpes zāles ēdu kā maizi. Vē divas dienas jābrauc, un, tad aidā uz mājām.

Magniju, asku-
ratīnu un
pretherpes
zāles ēdu kā
maizi.

Pa MTB trasītēm

Šitiek štruntīgi vēl no rīta nebiju juties: rokas un kājas tirpst jau astoto dienu, tik pamosties, izstaipies un šņāc tālāk. Pēc siltās dušas esmu drusku sasildījies, bet tas arī viss. Seja karst, liekas, ka kaut kāds vīruss, bet nu tas no aukstuma, aukstumpumpas un pārslodzes, esmu ko tādu jau piedzīvojis. Maziņš lietutiņš līnā, bet brokastis uztaisīt var.

Pēc dažiem kilometriem esam jau uz MTB trases, un tā arī sākās ārstēšanās un kāpšana Golgātā. Pretī tik brauc friči ar saviem elektromtb baikiem, visi tik līdzīgi, ka nevar atšķirt. Gadās arī pa kādai jauniešu grupiņai ar īstiem riteņiem, bet nu elektro noteikti ir 95%. Ar visiem sveicināties, tie smaidīgi atbild.

Kad esam augšā, esmu jau gandrīz vesels. Tālāk jau ripinām daudz mierīgāk. Šodien, kā jau svētdienā spīd saulīte, un Cūkšpices kalns izskatās diezgan smuks. Veikali protams nestrādā, tāpēc iztiekam ar

tiem krājumiem, kas ir. Jādomā, ko vakarā ēst, cerams kempingā būs kāda ēstuve vai veikaliņš.

Ap 18:00 esam pie slavenās Neišvainšteina pils, ar riteņiem braukt augšā neļauj, tāpēc sadalāmies, viens sargā riteņus, kamēr otri divi kāpj kalnā. Kamēr sargāju riteņus, pie reizes piestrādāju indiešu ģimeņi par gidu, pasaku cik kilometri jāiet līdz pilij, parādu otru pili, kas tuvāk, pamācu, ka var augšā braukt arī ar zirgu pajūgu, galu galā ir jau vēls un labāk visu darīt rīt. Augšā tā arī neuzkāpju, zinu, ka šādas mājas jāskatās pa gabalu. Līdz kempingam pieci kilometri, labi, ka esam ar telti, jo vienu jau atšūva ar kemperi - viss pārbāzts. Šodien spīd saule, pat telti paspējam izžāvēt. Ir tāds fons, ka visu darām autopilotā. Šodien ēdam kempinga krogā: alus, vietējie ēdieni. Forši, ka vismaz ir silts, jo tas aukstums un slapjums bija apnicis diezgan. Vispār kalni tagad aiz muguras, rīt līdz Memingenai pārsvarā pa līdzenumu, cerams kastes vēl mūs gaida. Ps. Murim šodien paliek seši gadi, jeb sorokovņiks pēc cilvēku skalas.

Vācijas lauki

Šanel numur pieci arī izlaistīts vismaz uz trešdaļu laukiem, bet pirmajā dienā bija vēl trakāk.

1 7. jūnijs.

Ar veselību šodien viss kārtībā, tik lūpas sprēgā un uz nagiem smērēju savu brīnumziedīti, lai neiekaist. Beidzot ir silts un nelīst, līdz nākošajam kempingam tikai septiņdesmitseptiņi kilometri, un kādi sešsimt augstuma metri. Lielie kalni paliek aiz muguras, šodien tādi vidzemes pauguriņi.

Vēl joprojām satiekam pa velosēnotāju bariņam, liekas, ka te vairāk ar parastajiem riteņiem neviens nebrauc. Braucam pārsvarā pa velomaršrutiem, cauri lauku saimniecībām, skatāmies, kā vietējie zemnieki plauj sienu. Vecās dzīvojamās mājas bieži vien sabūvētas kopā ar kūti un šķūni, un galā kādi 15 lodziņi, laikam, kad senos laikos bija pilna māja ar kalpiem, tad katram pa lodziņam. Šanel numur pieci arī izlaistīts vismaz uz trešdaļu laukiem, bet pirmajā dienā bija vēl trakāk.

Mazie privātie veikaliņi vai beķerejas ir īpaši kolorīti, vienā tādā pērkot kļiņģerus, tā iepatikāmies vecajai saimniecei, it sevišķi vēl atsvaidzinot visas sen gūtās vācu valodas zināšanas, ka tikām pie trīs pīrāgkaķīšiem.

Šodien vispār iepirkāties kādos piecos veikalos, pēc Šveices cenas liekas mazas, apmēram tādas pašas, kā pie mums. Un ēdam, ēdam, ēdam.

Protams pret vakaru lietutiņš arī uzpilina, bet tas jau sākums. Pēc pēdējā veikala iestājas baigais atslābums, knapi saņemamies, lai aizbrauktu līdz divus kilometrus attāļajam kempingam. Diezgan jauka vietīņa teltij, un līdz lidostai vēl tikai desmit kilometru.

Vakariņām tērējam pēdējo kempinga gāzi, vēl tik rīt no rīta jāuzvāra ūdens, un tad viss, vakarā jau tēju vārīsim ar čaiņiku. Biļetes iečēkotas, katrs sēdēsīm savā galā, varbūt būs ar ko parunāt un palielīties, kā mēs iekarojām Alpus

01 Lauku sēta

Alpakām ir trīs kuņģi. Šie dzīvnieki pieder pie kamieļu dzimtas, un, tāpat kā viņu radnieki, viņiem ir specializēta gremošanas sistēma, kas palīdz efektīvi izmantot barības vielas no zāles un citiem augiem, ko viņi ēd. Trīs kuņģi ļauj alpakām sagremot barību vairākkārtīgi, izdalot maksimāli daudz barības vielu un ūdeni, kas ir īpaši noderīgi dzīvojot augstienēs, kur augi var būt nabadzīgi ar barības vielām.

Turklāt, alpaku vilna ir viena no mīkstākajām un siltākajām dabīgajām šķiedrām pasaulē. Tā ir hipoalerģiska, jo alpaku vilnā nav lanolīna, kas parasti izraisa alerģiskas reakcijas cilvēkiem ar jutīgu ādu. Šī vilna ir arī ļoti viegla, tomēr spēj nodrošināt lielisku siltumizolāciju, padarot to ideālu ziemas apģērba un aksesuāru ražošanai.

02 Lauku villa

Bavārijas lauku mājām ir daudz logu, lai maksimāli izmantotu dabisko gaismu un nodrošinātu labu ventilāciju, kas ir svarīgi gan ziemā, gan vasarā. Estētiski lielie logi ir raksturīgi Bavārijas tradicionālajai arhitektūrai, padarot mājas pievilcīgas un ļaujot baudīt gleznainos apkārtnes skatus. Turklāt, daudz logu simbolizē viesmīlību un atvērtību, kas ir nozīmīgas Bavārijas kultūras vērtības.

03 Hopfensee

Hopfensee ezers Bavārijā ir vulkāniskās izcelsmes, veidojies senā vulkāna krāterī, kas tagad ir piepildīts ar ūdeni. Tas ir pazīstams kā "Allgäu Rivjēra" dēļ savas skaistās piekrastes un gleznainajiem skatiem uz Alpu kalniem, piesaistot daudzus tūristus. Ziemā ezers aizsalst, kļūstot par populāru vietu slidošanai un ledus makšķerēšanai. Apkārt ezeram ir labi uzturētas takas, kas piemērotas pastaigām un riteņbraukšanai, nodrošinot elpu aizraujošus skatus. Ezeru ieskauj daudzveidīga flora un fauna, padarot to par ideālu vietu dabas mīļotājiem.

Braucam mājās

Vakardienas pērkona negaiss atkal telti saslavinājis līdz pēdējai vilītei. Kamēr Daiga ar Dāvi telefonā čeko cik tālu spērieni, esmu tā saguris, ka nespēju tam izsekot līdz. Bet nu telti vismaz esi zem jumta, tik pat labi pusdesmitos vēl vari atrasties uz riteņa, kā tas jaunais pāris ar zīdaiņi, kas aizvakar kempingā ieradās tikai pusnaktī. Bēbis pāris reizes noprotēdēja, domājam, ka ar naktsmieru nu ir cauri, taču nē, gulēja mierīgi.

No rīta spīd saulīte, vismaz otro dienu varu mierīgi staigāt šortos. Joprojām ēdam diezgan brangi, gan ravioli ar pesto, kafija ar kruasāniem, pusdienu laikā netālu no lidostas iepērkam izcili garšīgus lašburgerus.

Lai gan izlidojam pēcpusdienā, laika nemaz tik daudz nav. Kastes stāv, kur noliktas, arī plēves ruļļi, tik kukaiņi ieperinājušies dažos kartona gabalos, kas bija nolikti atsevišķi. Notinuši bijām kastes pamatīgi, bet stiprais lietus tomēr vienā galā ticis klāt. Aizdzenam riteņus uz lidostu, un ar Dāvi ejam pakaļ kastēm. Pa ceļam brīnos, kā tik tālu varējām tās aizvilkt, un tāpat tas bija tikai pusceļš līdz plānotajam, un labi, ka tā.

Pakojamies tajā pašā vietinā, kur iepriekš, kafejnīcas puīšiem te alus noliktava, tik pavācamies malā, kad šie stumj ratiņus, bet ne vienu vārdu nesaka, tik smaida, iespējams neesam pirmie, kas izmanto šo stūrīti.

Kad esam visu satinuši, pedāļus noskrūvējuši, stūres izjaukuši, sēdekļus un priekšējos riteņus noņēmuši, pārgērbušies par parastiem tūristiem, paēduši un padzēruši, stumjam paunas uz čekošanu.

Lidosta maziņa, bet cilvēku daudz. Ričukus te kā Rīgā nemaz nesver, netālu arī lielās bagāžas nodošanas vieta, tik jāuzzvana vīriņam, kas savāc, un arī skenera, viņiem šeit nav, var likt iekšā visu, ko vien grib, kaut pirkstiņbaterijas.

Lidostas telpas diezgan pašvakas, izskatās pēc veca armijas angāra, karsts un smacīgs, vienīgā vietā, kur atvērts un svaigs gaiss, pilns ar pīpmaņiem, kas velk uz velna paraušanu, kaut apkārt pilns ar maziem bērniem. Gribās alu, bet kaut kā roka neceļas pirt par 5.80 EUR, nav tik dārgi, kā Stambulas lidostā, bet nu varu paciesties pāris stundas līdz mājām.

Lidostā, kā jau bijām runājuši mūs savāc Andža, un atkal ar komfortu tiekam aiztransportēti uz mājām, negribās pat kāpt ārā no mašīnas, jo nav pierasts, ka kāds ved, nevis pašam jāmin.

Muris vēl ciemos pie omes, brauksim pakaļ rīt. Toties visas drēbes jāvelk no somām laukā, lai nesanāk skāde, ēst arī lāgā nav ko, bet nu mājas ir mājas, jumts virs galvas, silts un sauss. Rīt sāksies atkal ikdiena, darbs, jāsataisa vēl bildes no lielā fotčuka, lai var apskatīties, kur tad īsti esam pabijuši!

01 /Kempings pirms lidostas

Kempings – vieta, kur par diezgan lielu samaksu iespējams padzīvot kā bomzim.

02 /Rožu dārzi

Pārsvarā vīrieši spēj atpazīt divus ziedus: rozes un “kā sauc šīs?”

03 /Viss sapakots

Padoms tūristiem:

Lai uzzinātu, kur atrodas Dienvidi, ir jāpaskatās uz koku. Ja koks ir palma, tad Dienvidi jau klāt.

04 /Uz mājām

Kāpēc blondīnes negrib sēdēt lidmašīnā pie loga? - Lai vējš nesabojātu frizūru.

KĀRKLIŅI CEĻO PA PASAULI

AR VELO DIVAS REIZES
PĀRI ALPIEM

NEVIS AUSTRIJA, BET ŠVEICE

VĀCIJA, AUSTRIJA, LIHT-
ENŠTEINA, ŠVEICE UN ITĀLIJA

KM & H METRI

860 KILOMETRI UN 11400
AUGSTUMA METRI

LAIKAPSTĀKĻI

NO RĪTA LĪDZ VAKARAM ĪSLAICĪGI LIJA